

## JINDRA LÍROVÁ

(\* 2. května 1955 v Mělníku, kde žije)

Pracovala vždy jako úřednice v různých mělnických podnicích. Nyní působí u Okresního soudu v Mělníku. Začínala s psaním veršů a povídek již v raném dětství, hojně publikovala v dětských přílohách novin a časopisů. Věnuje se převážně lyrické poezii, zúčastňuje se pravidelně literárních soutěží, v nichž získala četná ocenění. Je zakládající členkou Literárního klubu Pegas Mělník a také členkou Literárního klubu Nadi Benešové v Čáslavi. V roce 2006 byla přijata do Obce spisovatelů a v téže roce do Ruského kulturního a osvětového sdružení na Moravě. Překládá rovněž verše z ruštiny a němčiny. Naopak její verše byly přeloženy Ljubov Vondrouškovou do ruštiny pod názvem *Dožd' pamjati*. Dvojjazyčná verze byla věnována 40. ročníku festivalu *Ars Poetica Puškinův památník*, rovněž v roce 2006. Její verše jsou dále recitovány na příležitostných výstavách, uveřejňovány v různých sbornících (samozřejmě ve všech sbornících Literárního klubu Pegas Mělník) a také na internetovém portálu *Neraweb* v poetické rubrice *Rozhledna*. Dopisuje si s mnoha přáteli u nás i v zahraničí, působí v porotách literárních soutěží a posuzuje úroveň literárních prací začínajících autorů. Vydala celkem 23 knížek, z toho čtyři pro děti a tři přeložila do ruštiny. Její původní básnickou tvorbu obsahují tyto sbírky: *Barevné počítadlo času* (1997), *Ráno přichází po špičkách* (1998), *Vysoká tráva* (1999), *Verše pro syna* (překlad dětských veršů z ruštiny), *Než se rozední aneb Knížka pro zamilované* (společně s Pavlem Kukalem, 2000), *Dlaněmi od něhy* (2000), *Křehké vzdálenosti* (2001), *Na život nenadávám* (2001), *Formičky* (překlad z ruštiny učební pomůcky pro děti, 2002), *Řeknu to čekánkám* (2002), *Babiččiny hádanky* (učební pomůcka pro děti, překlad z ruštiny, 2002), *Rozinky z hvězd* (2003), *Místo pro básníka* (2004), *Tak šel rok* (2005), *Co po noci se dětem říká aneb Veršováanky pro Kubíka* (2005), *Podzimní pozvánky* (2005), *Večerní benefi ce* (2006), *Nedělní křest* (2007), *Babiččina jablůňka* (2008), *K sobě blízko* (2008), *Pozdní návraty* (2009), *Básně* (výběr veršů 1981–2009), *Říkám mu Chlapečku* (2010). Pracuje na souboru básní pod názvem *Zavázanky*, kterou hodlá připravit k svému životnímu jubileu v roce 2015.

## ŠEŘÍKOVÉ OPOJENÍ

Tak opojně už šeříky nevoněly,  
jejich keře mlčky prořídly.  
Před domem, kde máj nám býval nakloněný  
už láska nebydlí.  
Bylo by moudré přejít o dům dál?  
Ráno jsem o tom přemýšlela.  
Modrý keř před ním rozkvétal,  
to bylo všechno, co od něho jsem chtěla.

## SONET Z MĚSTA

Leden už nemá tak zlé oči,  
Polabím korzuje v převleku.  
Slunce se řízlo nad obočím,  
červeně slzí na řeku.  
V převrhlém košíku spí odkopané město,  
děšť proděravěl zbytky závějí.  
Na věži odbíjejí šestou,  
lampy se tulí v aleji.  
Jdu ztichlým náměstím,  
chybí mi světla něžných svátků.  
Podkůvku pro štěstí  
na cestě hledám na památku.  
Děšť. Chladný děšť stéká po tváři.

*A já si myslela, že už je předjaří.*

### **SRPNOVÁ**

*Na srpnové obloze Andulička  
do koše s prádlem poskládala mraky.  
Půjčuješ mi brýle do sluníčka,  
abych je viděla taky.*

### **O LEHKOSTI**

*Zní vánek májový jak struny kytaristy  
a dívky bosé jdou v šatečkách do zelena  
a nic je netíží – není to o závisti:  
dívenky bosé jdou a závidět se nemá.*

### **V STMÍVÁNÍ**

*Ještě nechtělo se nám domů,  
v nečesané trávě jsme stáli.  
Léto nadržovalo stromům,  
městské třešně už dozrávaly.  
Dosedla na nás bledá červeň,  
soumraku potměšilý smích.  
Stáli jsme v trávě, zvolna plál červen  
a stmívalo se z vlasů tvých.*

### **NAD OBRAZEM JIŘÍHO KARSE**

*Chtěla jsem promluvit s tou dámou v kloboučku,  
myslím však, že mě neslyšela.  
Byla to cizinka, sedla si do hloučku  
v modrém ránu s ním zkameněla.  
Chtěla jsem snímek jen a úsměv přes rety,  
hedvábný její šat – no prostě cokoli.  
Chtěla jsem posnídat z malířské palety  
s tou dámou v kloboučku ve městě od soli.*

### **MUŽ NA BALKONĚ**

*O čem tak asi povídá si město  
v denním svém krátkém zasnění?  
Kypí a přetéká jak vláčné těsto,  
ten život městský se nezmění...  
Doma i v cizině tolik on podobá se.  
Pulzuje, křičí, jak loď vplouvá do nálady.  
Na její přídi muž schoulený v čase  
s vlnami rozpráví, stojíce ke břehu zády.*